

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 14 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 27 de abril de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

EN HOLLYWOOD

El director. — Aquí li presento a Adolf Menjou.

L'aficionat, distret. — Menjou?... Menjou? Em sembla que la seva cara la he vist en un altre lloc...

CARAMELLES

Pel·lícula sonora i d'ambient barceloní, que s'estrenarà el dimarts propinent, dia 30, en el

CINE RIALTO

PROTAGONISTES:

Josep M.ª Blanco
Miss Catalunya
Emília Amat
Enric Guitart

Adaptació musical de cants en l'aparell elèctric "Parlophone"

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En ..... que viu
al carrer de ..... núm. ...., població .....
província ....., es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en
segells de Correu o per Gir Postal.

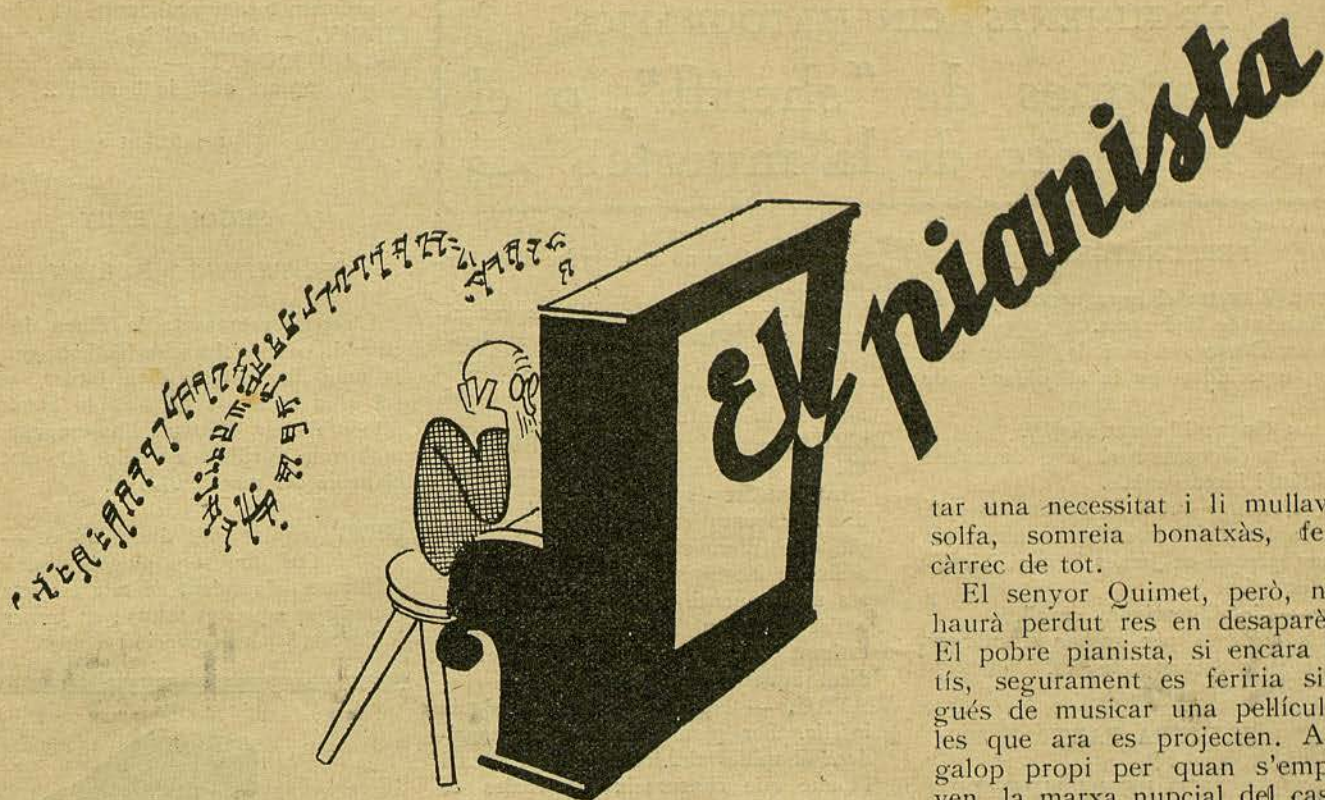
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius ::: El predilecte i indispensable dels aficionats

Què s'ha fet del pianista clàssic? Què s'ha fet d'aquell pianista que en una mateixa sessió tocava catorze vegades consecutives el «Torna a Sorrento» i havia trobat aquella manera tan airosa d'empalmar l'acabament amb el començament? On és aquell màrtir del cinema que aguantava estoicament les tres sessions dels dies festius, aprofitant els breus intermedis per menjar un bocí de formatge i un llonguet? Què s'ha fet d'aquell piano que feia soroll de molles de pa i pinyols d'olives i tenia sons majestuosos i gemecs d'agonitzant?

Les sales modernes, daurades amb purpurina i relleus de guix de color de mantega, l'han foragitat. Ell únicament podia tocar el piano sota aquella pluja d'esclafolles de cacauet i de pells de llonganissa. La seva música era adaptable a tot. S'avenia amb les pel·lícules de sèries del conde Hugo i semblava feta expressament perquè el carameler pogués cantar a tota veu allò de: «El bon caramel de goma i menta! Qui té set i vol beure!» Era una música difícil de definir, però fàcil de recordar, amb uns acabaments definitius. Uns «patarram-pam-pam!» que de vegades ressonaven quan ja feia mitja hora que s'havien encès els llums i altres es repetien catorze o quinze vegades, car no encertava a coincidir amb el final de la pel·lícula.

Aquell pobre home que per catorze ralets diaris no parava de sacsejar el teclat ha desaparegut.

No s'ha extingit, però únicament se'l veu en els cinemes de fora.

A ciutat ens hem modernitzat. Per justificar l'augment dels preus, els empresaris dels cinemes s'han vist obligats a daurar les columnes i posar un quintet. La culpa de tot la tenen les pel·lícules. Les pel·lícules bones s'empassen encara que sigui amb piano de maneta. Actualment, com que les pel·lícules són dolentes i els preus són cars, els empresaris es veuen obligats a repartir programes, donar intermedis musicals, posar taquilles guapes, guarnir els locals i amb tot i això no en surten.

Aquell pianista d'abans era popular. La parròquia de cada cinema li tenia una certa estimació que es traduïa en un excés de franquesa. Quan el pianista, després de sis hores de teclejar, perdia l'«oremus» i tocava quelcom inintelligible, els més assidus l'advertien:

—Senyor Quimet! Despertí's, que ja són les nou!

—Ep, mestre, que això és el «Parsifal»!

N'hi havia que feien veure que roncaven, altres que imitaven el bou, altres que grinyolaven fins que el senyor Quimet es deixondia i arrencava en un galop que deixava satisfets els més exigents.

El senyor Quimet ho aguantava tot. A més de les nou hores de cinema, aguantava que li tiressin crostons de pa, boles de paper, esclafolles... i quan una criatura del galliner no es podia aguan-

tar una necessitat i li mullava la solfa, somreia bonatxàs, fent-se càrrec de tot.

El senyor Quimet, però, no hi haurà perdut res en desaparèixer. El pobre pianista, si encara existís, segurament es feriria si hagués de musicar una pel·lícula de les que ara es projecten. Aquell galop propi per quan s'empaitaven, la marxa nupcial del casoris, aquell espetec de notes baixes en el moment de la tempestat i el «Torna a Sorrento» no encaixarien amb els drames de tesi i els assumptes transcendents que ara priven.

Què se'n deu haver fet d'aquell pobre pianista, abillat amb aquell trajo color d'ala de mosca, aquelles ulleres de níquel, aquella corbata de tireta, aquells punys de celluloide precursors del xilofon i aquelles sabates afegides amb cordills?

Nosaltres, que sentim una veneració il·limitada per tot el que és històric, no podem per menys de dedicar un pietós record al senyor Quimet i al seu piano, testimonis de les primeres projeccions i factors essencials dels primers èxits del cinema.

BIROSTA

Vegi el número de la setmana vinent amb les primeres fotografies del concurs dels Lectors fotogènics

ARGUMENTS CINEMATOGRAFICS

«Corazones de "sheriff", o el barranco de la muerte»

PERSONATGES:

WALTER WANAU: el repugnant capità de la banda de lladregots.

WALLACE BURRY: el soci de Walter Wanau, especialista en la «liquidació» de sheriffs.

WILLIAM GRAY: l'honrat sheriff.

JAMES BEN TOCCATT: el jove de cabell ondulat i idees genials.

MARY NILSON: la noia romàntica que surt a buscar flors cada dia abans de dinar, perquè en James la vegi i li digui «t'estimo!».

CLAPAT: l'intelligentíssim cavall.

I varis «extras» per acabar d'amargar l'existència dels espectadors.

PRIMERA PART

EL BARRANCO DE LA MUERTE

ESCENA PRIMERA

WANAU (engrassant una pistola molt grossa). — Burry, aquest jove anomenat Ben Toccatt ens farà la guitza. Només fa tres dies que es troba a Xurruland i ja compta amb les simpaties de tothom. I em consta que vol apoderar-se de tota la banda, vatua el bigoti del sheriff William Gray!

BURRY (després d'escopir amb gran estil). — Deixa-me'l per mi, que ja saps que jo en passo aviat els taps d'aquests infeliços xicots rossos, ex-estudiants de

En Wallace Burry, tot i ésser un pèsim actor, en *Corazón de sheriff, o el barranco de la muerte*, aconsegueix «donar el cop» d'una manera definitiva.

medicina. Que no et recordes d'en Jimmy Wingui?

WANAU. — Quin? Aquell que vas assassinar a l'«Herald Bank of Moller»?

BURRY. — No, home, no; en Jimmy Wingui no el vaig «liquidar» al banc, sinó al banquet...

BURRY. — Ah! Ja recordo: al banquet del rei del petroli. Bé, però en James Ben Toccatt és molt valent, segons diuen els empleats del sheriff; té una punteria meravellosa i, a més, posseeix un intelligentíssim cavall que totes se les pensa i que fins havia treballat amb en Tom Mix. Per tant, estimat Wanau, t'exposes a fer el ridícul aquesta vegada.

WANAU. — Ha, ha, ha!... No siguis infeliç. Per alguna cosa se'm considera el millor tirador de la comarca i l'home que consumeix més bales de Xurruland.

BURRY. — Veurem, veurem... Ah! Parlant de tot: què els farem fer als homes de la banda? He notat que tenien una gran peresa avui...

WANAU. — Però, que no saps el remei? Si això ho sap tothom! Contra peresa, diligència.

BURRY. — Diligència? Però si ahir vàrem esbocinar la última que ens faltava per a completar la col·lecció!

ESCENA II

Los romànticos amores entre Mary Nilson y James Ben Toccatt

BEN TOCCATT (amagant amb tendresa les mans de Mary Nilson). — Mary, és precís que et deixi per uns quants dies...

MARY. — Oh! Què faré sense tu? A qui podré desfer el nus de la corbata si m'abandones?

BEN TOCCATT. — Mary, Mary meva, no facis aquestes frases tan sentimentals, que em faràs plorar i després tindrè feina a tornar a maquillar-me!

CLAPAT. — Tira, home! No facis el «pavero» i toquem el dos, que ja són les quatre!

BEN TOCCATT. — El cavall té raó, Mary. Adéu, que a la nit ja he d'ésser al «Barranco de la muerte» per apoderar-me de la banda d'en Wanau.

MARY. — I si et maten?

BEN TOCCATT. — Ja ho llegiràs al diari.

MARY. — Déu meu, Déu meu! Les teves paraules em commouen! (Es posa a plorar desesperadament, tot fent una pila de gemecs.)

CLAPAT. — Aquesta xicota encara és més neula que aquella que feia *El preso de la muerte, o la mina de mister Roberts*, amb en Tom Mix i jo!

BEN TOCCATT. — Adéu, Mary! Et prometo tornar amb música!

MARY. — Amb música?

BEN TOCCATT. — Sí, dona; no veus que tornaré amb la banda?...

INTERMEDI

SEGONA PART

EL TRIUNFO DEL AMOR

L'escena representa la Plaça de Xurruland. Gran animació. Tothom comenta la magnífica proesa d'en James, car ell sol s'ha apoderat de tota la banda del famós Walter Wanau i l'ha empresonada amb una facilitat que ha fet arronçar el melic del mateix sheriff.

GRAY (enfilat dalt d'una bóta). — Poble! Cal que tots plegats ovacionem l'home més valent de tots els que han trepitjat aquestes terres: en James Ben Toccatt! (Gran ovació.)

En Walter Wanau, malgrat el seu posat de bonifaci, no s'adormia tranquil sense haver liquidat un parell de diligències.

Espanya cinematogràfica

La projecció va a començar. S'ha fet el fosc a la sala i a la pantalla, més o menys neta, un lletrer diu així:

«Chalupetz Films»

presenta

al popular torero «Marcial Mandanga»
y a la hermosa cupletista «La Nicotina»
en la supreproducción

Pingajos del cabaret»

I després d'ensenyar-nos el director, l'adaptador, el tramoista primer i el redactor de títols, comença la superproducció.

Estem en un «merendero» madrileny una tarda de maig. Flors, ocells, llum, alegria... Carme, la pícara modisteta madrilenya, coqueteja amb un manobre castís i de llavis pintats. Les demés modistes madrilenyes ballen un xotis acompanyades de guapos i ben plantats caixistes d'imprensa. De cop, Carme es posa trista i sospira profundament. És que acaba d'entrar al ball el valent matador de braus, «El Feto de Alcañiz», que ve rodejat d'amics que li riuen els xistos i li coregen les «gràcies» amb vistes a que els hi regali una contrabarrera el dia de l'alternativa.

Primer plano del «Feto de Alcañiz» amb les celles depilades. El manobre, xeringat perquè la seva parella no té ulls més que per mirar al torero, se'n va cap a aquest i li planta cara. En mala hora, «El Feto» li endinya una morma i el desmunta com un despertador.

Carme somriu i li fa l'ullet al «maestro», recomençant-se el ball tot seguit.

El torero treu a Carme del seu ofici de modisteta pobra, però honrada, i la fa debutar de cupletista. Surten, sense que vingui a to, la Porta del Sol i la parada a Palau.

Carme no val per cupletista i es queda sense contracte i amb un fill, fruit dels amors amb el torero. Vistes dels barris baixos i del segon tros de la Gran Via. La disortada ex-modisteta li va amb la criatura a l'espasa; però aquest, que és més dolent que els canaris de trenta, se'n va al cinema amb una mecànografa d'Hisenda.

Carme, enfadadíssima, es fa tanguista de cabaret (bonic plano de la vida alegre i fictícia dels cabarets).

Passa temps, i un jorn, quan el fill de la Carme ja llegeix els diaris i sap xiular tangos corrosius, la disortada tanguista, que s'ha retirat a viure de les seves rendes, veu anunciada al periòdic una «corrida» en la que toreja el «Feto de Alcañiz».

I el dia de la «corrida» se'n va a la Plaça. El torero la veu i recorda les bones estones que ha passat amb ella en la intimitat. Però ella es treu el clavell que portava al pit i el dona a un venedor de cacauets, posant-se a coquetejar amb un recaudador de contribucions.

El torero se'n va als mitjos, com aquell que se'n va al Terç, i llavors el toro, que està en el secret, li clava cop de banya, i el *diestro* es recargola i fina.

Vista de la plaça de braus, i de la Cibeles.

I entretant, Carme, la modista, cupletista i tanguista, somriu, molt mal, però somriu...

UN HOME LLARG

DE CARA A LA PANTALLA

Barra nord-americana

D'entre la fauna pelliculera nord-americana, l'individu, varietat o raça que més ens agrada és la del «tio barra». A jutjar per les immenses existències que d'aquest exemplar humà posseeixen les cases productores de Califòrnia, Amèrica (per l'Hoover, i per nosaltres, Amèrica es redueix a la «United States») és el país de la barra, de la *frescura* i de l'«al clatell me les clavaràs bullides». Per mils poden comptar-se els actors d'aquest gènere que pullulen per les colònies cinematogràfiques. I tots d'un acabat tan polit, d'una perfecció tal, com ni somniar-ho poden els *metteurs en scène* de la vella Europa. Un Erwin Merkle, al costat d'un William Haines o un James Hall, fa el ridícul més tràgic que pot fer un home de cara a l'objectiu.

I d'entre els frescales nord-americans, el que ens té el cor robat és en Ford Sterling. En Ford Sterling, amb la papada penjant-li com una bambalina, el ventre de senyor Esteve, i dues bosses, com dos moneders de senyora, sota els ulls, va pels mons de la pel·lícula gronxant-se, fent l'ullet a les senyores i enredant pagesos amb la màgia de la seva parla fluida, de la seva «embusteria» i d'aquest domini del gest i de l'expressió de la fàcies, que és patrimoni exclusiu del «barra».

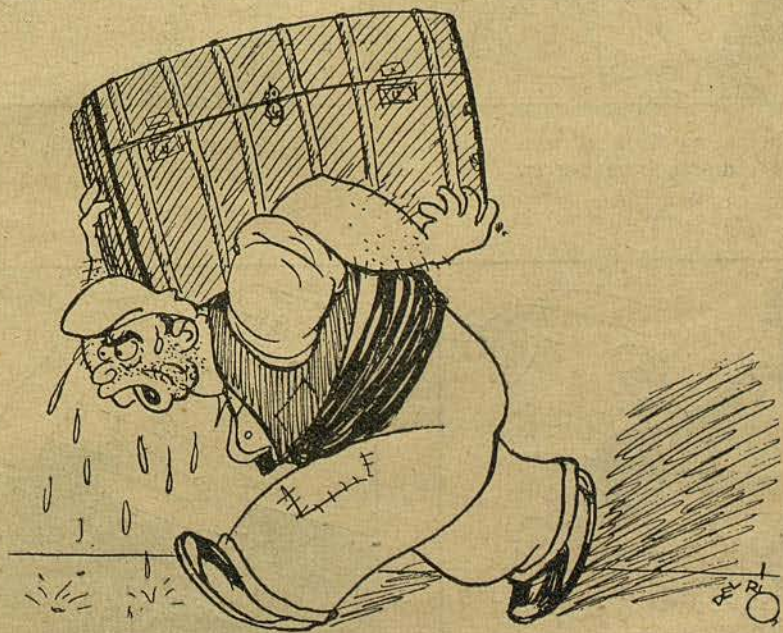
Ford Sterling no respecta edats, posicions ni jerarquies. El mateix discuteix amb un jutge sobre la justícia de la pena que acaba d'imposar-li, com dona a un guàrdia de la porra lliçons de circulació rodada, com li fa creure al vell rei dels fideus prims que el negoci li marxaria millor si els fes gruixuts i l'acceptés a ell de soci industrial.

Ningú com ell per apanyar-se-les de manera que pugui viure a l'esquena de la família de la xicota. Aguanta les indirectes del papà, la mamà i el cunyadet, com aquell que sent ploure; però així que han girat el cap, se'n venja penyorant el barret del pare, les arracades de la mare i els calçotets del cunyat.

Quan, al tramvia, es veu apretat, desballestat, malmès per la massa oficinesca, mira la senyoreta bufona que mai falta a les plataformes dels tramvies de pel·lícula i, alçant els ulls i contraient a modo els múscles de la cara, agafa un posat de santa resignació, que vol dir: «Senyor! De quina manera tan infame s'ha de veure l'home que per una vegada ha volgut prescindir dels seus autos!»

Totes les nostres simpaties són per en Ford Sterling, exponent màxim de la barra nord-americana. Nosaltres, homes tímids *si los hay*, devem més d'una victòria de les aconseguïdes en les lluites cotidianes amb el reste de la humanitat a la injecció d'optimisme que hem rebut veient-lo moure's a la pantalla de l'«Iris Parc» o de l'«Excelsior».

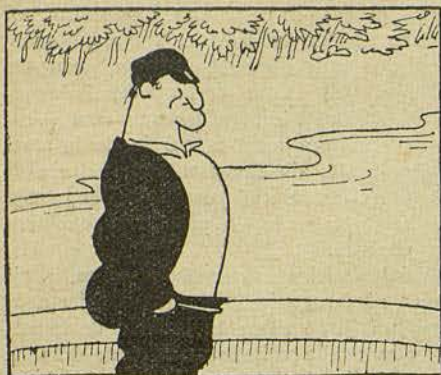
EL TRINXERAIRE POETA

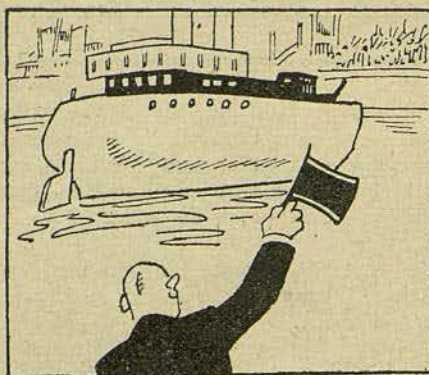
TÍTOLS DE PEL·LICULES

...I el mundo marcha.

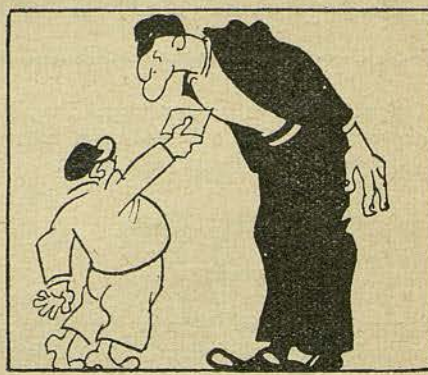
KURSAAL I CATALUNYA :: «EL HÉROE DEL RÍO»

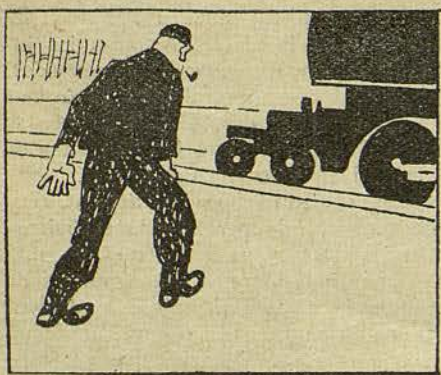
En Torrence té un vaixell tronat, asmàtic i vell.

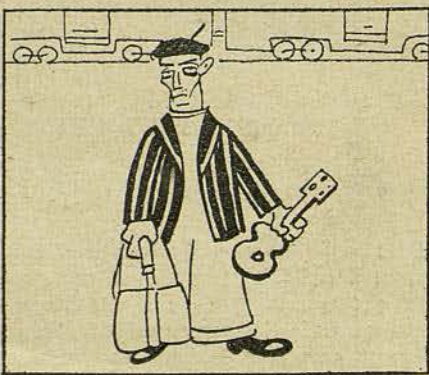
Però un banquer el xeringa amb un vaixell nou de trinca.

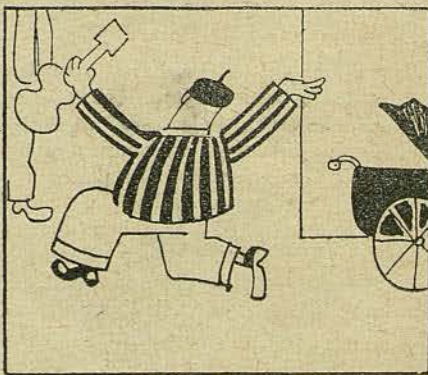
Un camàlic li ve a dí que el seu fill està en camí.

I en Torrence, tot content, se'n va a rebre'l amatent.

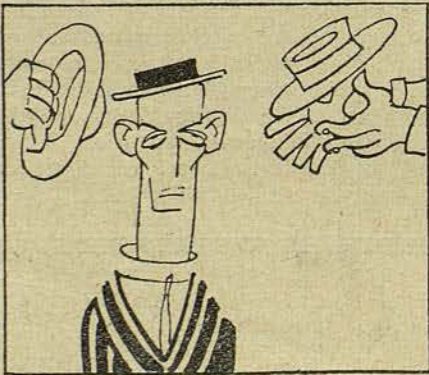
En veure'l tan desnarit es sent tot avergonyit.

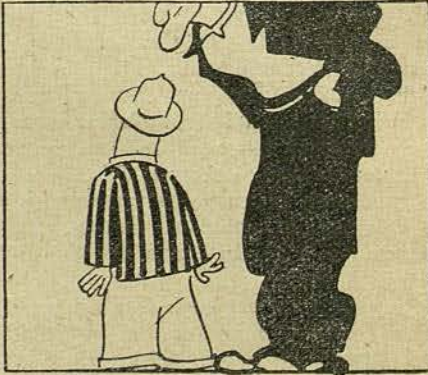
Veient-lo com salta i balla, comprèn que encara és canalla.

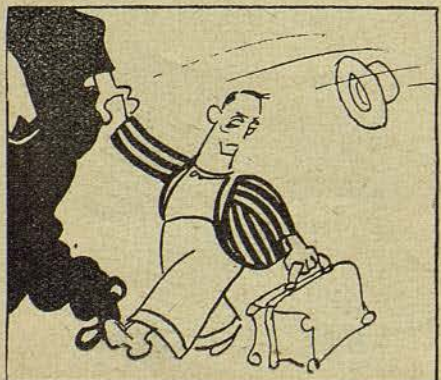
La boina no li fa el tret i vol comprar-li un barret.

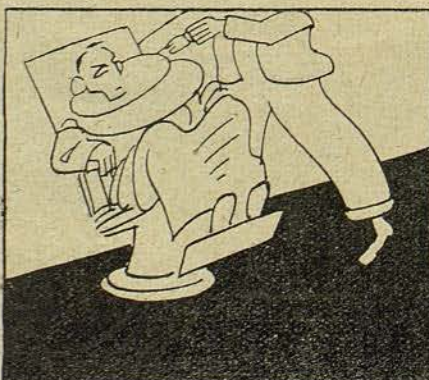
N'hi proven noranta sis i tots li cauen aixís.

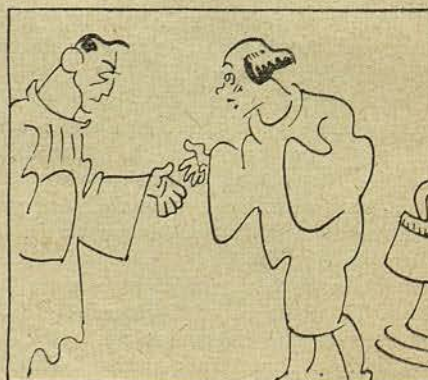
Per fi es queda una paiola amb les ales de fullola.

Pró a la primera ventada la paiola emprèn volada.

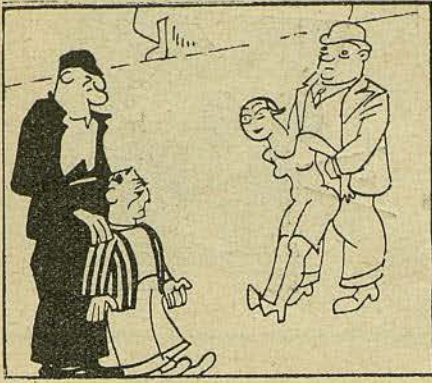

El porta al barber de pet perquè hi deixi el bigotet.

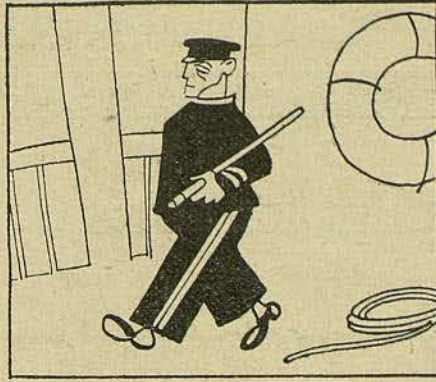

La filla del banquer era una coneixença seva.

KURSAAL I CATALUNYA :: «EL HÉROE DEL RÍO»

Ambdós pares quan els veuen els separen i els distreuen.

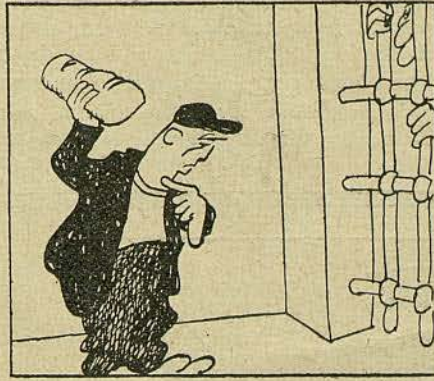
Amb aquest trajo elegant al punt se sent navegant.

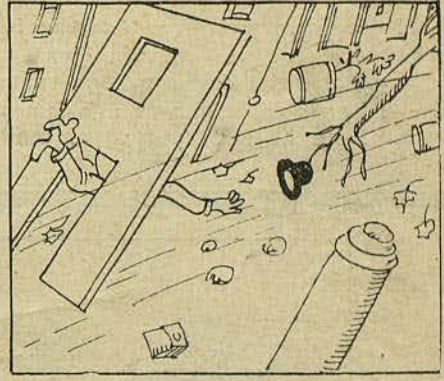
El banquer, home terrible, el vaixell creu sumergible.

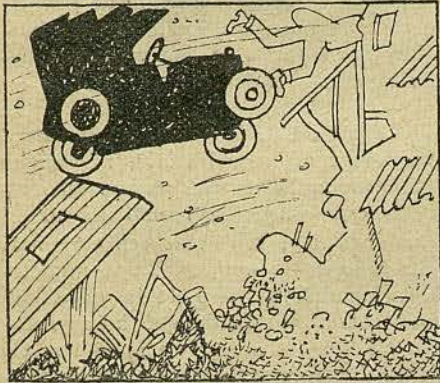
En Torrence té un tropell i comet un atropell.

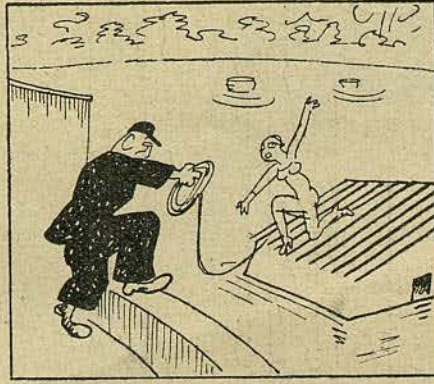
L'engarjolen, i el seu fill vol lliurar-lo amb greu perill.

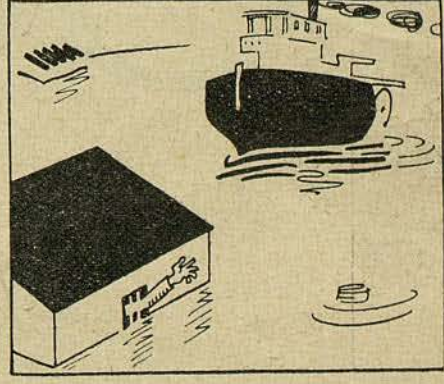
Una ventada molt forta tot el que troba s'emporta.

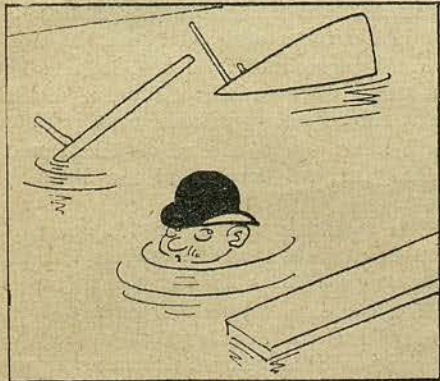
Les cases cauen desfetes i els «Ford» semblen orenetes.

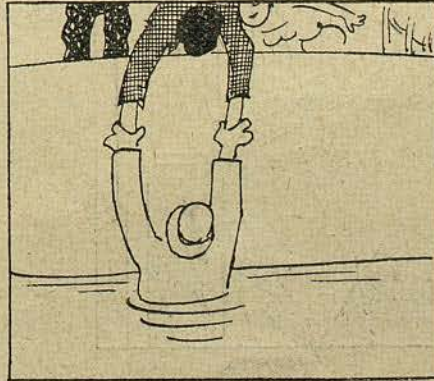
Veient la noia en perill li tira un cap de cordill.

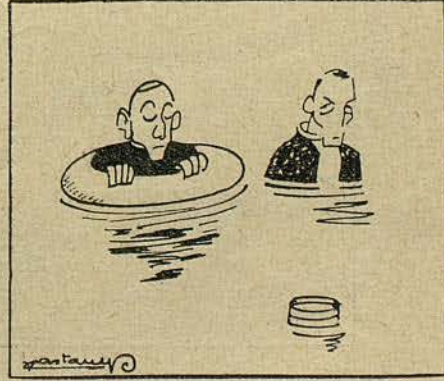
Veü el seu pare que es nega i com un pilot navega.

El nou vaixell s'ha enfonsat i el banquer neda esverat.

I com que ja no ve d'un, estira el banquer amunt.

I perquè els pugui casà, salva al punt un capellà.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

«París»

LA GRAN BATALLA NAVAL, *pel·lícula documental, feta amb la col·laboració de tota una flota de vaixells anglesos.*

El que va anunciar que *La gran batalla naval* era una pel·lícula digna de posar-se al costat de les millors, va tocar el *bombo* de la manera més lamentable. I no he diem pas en el sentit

de què fos anunciada a so de platets i de *bombo*.

La pel·lícula que aquesta setmana ens va tocar d'anar a veure, ens havia interessat, perquè no ens negaran que sempre és un alicient veure com se les apanyen aquestes cases productores per tal de fer una pel·lícula a base de la guerra i que ens pugui portar alguna cosa de nou. Nosaltres vàrem anar al «París» convençuts de què veuríem una ba-

talla amb tots els uts i els ets, i que en sortiríem contents, satisfets i encantats de la vida. A més hi havia encara un altre alicient. Es tractava d'anar a fer *l'erudito* i l'intel·lectual, cosa que ara amb això de l'Exposició es portarà molt.

I és que havíem llegit a *La Vanguardia*, una nota que deia:

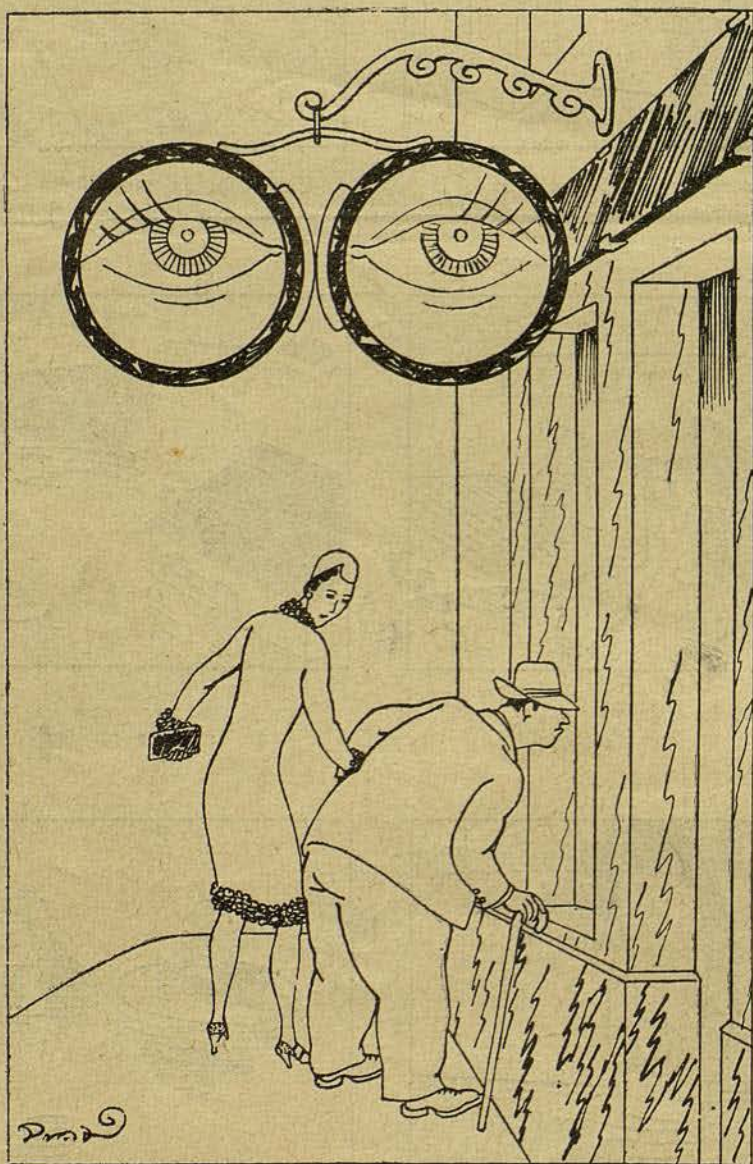
«El público que habitualmente concurre al Cine París se encontró estos días con la sorpresa de que muchos de los espectadores que llenaban la sala hablaban en idioma extranjero. Ello es debido a que se proyecta «La Gran Batalla Naval», película que constituye un documento histórico de gran valor, por reproducir fielmente la titánica lucha que se entabló entre las escuadras inglesa y alemana en Coronel y las Islas Malvinas, durante la guerra europea, y muchos extranjeros residentes en Barcelona, pertenecientes a naciones que fueron beligerantes, se han apresurado a asistir a estas proyecciones de la mencionada cinta, que, si bien es un film de guerra, rompe la monotonía de todo lo visto hasta hoy por tratarse de una verdadera batalla naval.»

A *La gran batalla naval*, no li vàrem saber veure el valor històric, ni tampoc la *titànica lucha* de què parlen. Allò altre de què *rompe la monotonía de lo visto hasta hoy*, ja és més ben enraonat.

Lo visto hasta hoy era d'una monotonía aclaparadora, però tenia qui-sab-lo sentit comú. A més de què hom procurava que quedessin per un igual tots els que hi intervenien, tant si rebien tots, com si se'ls lloava fins el capdamunt.

Això ho diem perquè en la pel·lícula que ens ocupa no és tractat tothom amb el mateix motlle. Si hom pogués posar tot el que pensa, suposem que els estimats llegidors acabarien donant-nos la raó i veient que amb tot i tenir les nostres idees particulars tal com tothom les acostuma tenir en tots els ordres de la vida, sabem nomenar cada cosa pel seu propi nom, i la passió no arriba al punt d'encegar-nos i fer-nos perdre l'entendiment.

Però resulta que cada vegada que provem de explicar sense fer embuts tots els comentaris i totes les reflexions que la pel·lícula aquesta va motivar en nosaltres, ens trobem que l'estilogràfica es nega a escriure, o bé s'escapa la tinta en quantitat excesiva o bé se'ns estripa el paper. I és que la nostra estilogràfica, la nostra tinta i el nostre paper saben tan

—De què et ve ara, voler unes ulleres fumades?

—Seran per a aquest estiu a fora, que no hi haurà cinema i així em faré l'efecte que veig produccions d'aquestes tan grises que ara s'estilen.

Heus aquí un fragment d'un articlel aparegut a la secció cinematogràfica de *La Vanguardia*, sots el títol «Chaney y los nerviosos»:

«Acaban de manifestarlo así los hombres de ciencia. Para el que padezca de insomnios, o se sienta habitualmente nervioso, no hay remedio mejor que entrar al cine y descansar la mente por una o dos horas contemplando a Lon Chaney, especialmente en las películas en que aparece con un ojo, una pierna, o los dos brazos de menos.

«No es Chaney quien lo dice. Parece que lo revelan los instrumentos científicos, de verdad infalible. Lo que marca el esfigmómetro del hombre de ciencia es ley inmutable, ya que las cifras que indican la presión de la sangre, la respiración y las reacciones nerviosas son incuestionables.

«La ciencia afirma que Lon Chaney es el gran sedativo de la pantalla. Los niños se desviven por sus películas, como los infantes por el jarabe famoso de la dentición; y aun los adultos encuentran alivio para su alma atormentada en las cintas sensacionales del gran actor.»

Ja ens imaginem un doctor tot cerimoniós exclamant al pacient:

—Ara de moment li receptaré tres sessions de Chaney, i si aquestes no donessin resultat i continués l'insomni, provaríem unes quantes pel·lícules de la Dolors del Río.

***

Copiem aquesta notícia per considerar-la interessant a l'ensem que original:

LEW CODY

«El departamento de publicidad de la First National anunció que a Ann Schaeffer, actriz característica, se le había confiado un papel secundario en la gran obra cinesca «Saturday's Children», cuya estrella es Corinne Griffith.

«Detrás de todo esto hay una triste historia. Hace unos años llegó a los estudios Vitagraph una jovencita que servía de extra y una de las estrellas de entonces le tomó cariño y lástima y la ayudó e instruyó en cuanto pudo, para

que són els nens més bufons del món.

«Així, doncs, i perdoneu la inmodèstia, amb la millor esposa, els millors fills i el millor treball del món, posseeixo els elements necessaris per a fer la felicitat de qualsevol mortal, iestic completament convençut que sóc l'ésser més feliç.»

Suposem que no es tractarà d'una ironia.

***

La casa «Fox» concedirà l'enlluernador títol d'«estrella» a un jove negre anomenat Stepin Fetchit, el qual, segons notícies fidedignes, n'ha tingut prou amb unes quantes (poquíssimes) pel·lícules per a ésser considerat com un dels millors còmics de la pantalla.

Vet ací un negre que actualment tot ho deu veure de color de rosa.

***

Lily Damith, la gentil actriu francesa, d'una popularitat i un prestigi ben remarcables a Hollywood, s'ha aficionat a mastegar goma d'una manera desenfrenada, perquè, segons diu ella mateixa, li serveix moltíssim per aprendre de pronunciar certes paraules angleses que posseeixen un so molt difícil.

Si totes les franceses que actualment triomfen als estudis d'Hollywood haguessin adoptat el mateix sistema de la seva compatriota per aprendre l'anglès, la goma de mastegar s'hauria esgotat en quatre dies i a Hollywood no se n'hauria trobat ni per remei.

***

En Wallace Beery està filmant una pel·lícula anomenada *La guerra dels tongs*, en la qual fa un paper d'amo d'un cafè situat a Chinatown, o barri xinès, d'una important ciutat americana.

Una final de campionat

— O —

Pirandó i Moixarnó, fanàtics

Comèdia de costums
esportives en 3 actes,
original del *De-
gà del País del Sidral*

DOVA

ES POSARÀ A LA VENDA EL
DIMECRES, DIA 8 DE MAIG

PREU : 50 CÉNTIMS

que no le fueran tan duros los comienzos. La pequeña extra era Corinne Griffith, y la estrella Ann Schaeffer.»

Pel que pogués ésser, la Corinne Griffith diuen que no pensa protegir cap «extra».

***

En Tom Mix ha acabat una pel·lícula titulada *The Drifter* (no traduïm el títol perquè després quan l'anunciessin en els nostres cinemes faríem el ridícul), en la qual fa unes proeses molt emocionants dalt d'un aeroplà.

Més val així, car els acudits (?) d'en «Malacara», el *caballo prodigio* que no abandonava mai en Tom Mix en totes les seves produccions, ens xeringaven horriblement.

***

En Buster Keaton (Pamplines) tot i el seu posat d'home amoinat, es considera completament feliç, car així ho demostra un articlel que ha escrit sobre la felicitat, en el qual, entre altres coses, diu el següent:

«Actualment tinc dos Keatons petits i, naturalment, com tots els pares, crec

RONALD COLMAN

Ho celebrem, car això ens fa esperar que no insistirà més amb aquelles pel·lícules de «reclutas» que tant començaven a escamar el públic de cinema.

* * *

Les vam comptar.
El divendres a l'«Excelsior» hi havia, justes, 137 persones.
La cosa marxa.
Serà degut a això que de les vuit bombetes del sostre no se n'encenen més que quatre?

* * *

Cada dia pitjor.
Mai com en aquesta temporada ens havien fet patir tant les ànsies novel·les dels epigrafistes cinematogràfics.
Hi ha un tio llauna (un tal E... M...) que és la nostra *pesadilla*.
El divendres en la sessió de la tarda de l'«Excelsior», ens van servir dos pel·lícules «epigrafiades» per aquest senyor que ens van amargar la tarda. En acabar, no sabíem si sortíem d'una sessió cinematogràfica o d'una conferència literario-cursilesca.

Per què aquests senyors no se'n van a pregonar per les fires comarcals les excel·lències d'un *crecepelo* o un unguent pels ulls de poll?

Tant com els hi ho agrairia el públic de cinema!

* * *

En un dels cinemes de barriada de l'empresa «Cinæs» hi ha un vio'inista que sembla que es prengui la cosa a brometa.

L'altre dia, quan de la seva caixa de música sortia una nota, el violoncel i el piano ja havien girat full.

Al tanto, dones, que us hem filat.
Esteu més per la feina i menys per aquelles senyorettes rosses que seuen a primera fila i us dediquen els somriures més graciosos del seu vast repertori.
Mundo, Demonio y Carne són els enemics dels homes i dels violinistes.

* * *

El divertit, va éser el que va succeir dies pasats a l'«Iris», durant la projecció de les escenes en tríptic de *Napoleón*.

Van començar posant la cinta que te-

RECORDEU-VOS SEMPRE QUE...

ELS MILLORS «CORTES» DE TRAJO ELS TROBAREU AMB LA MAJOR ECONOMIA
A LA GRAN

**PANYERIA I NOVETATS
LA TEXTIL CATALANA**

ON DISPOSEM D'UN EXCEL·LENT TALLADOR DE PRIMER ORDRE PER AQUELLS QUE DESITGIN SASTRE

Pl. de l'Angel, 1 Via Laietana, núm. 25

nia d'anar al mig a un costat, amb el que es va aconseguir un efecte de perspectiva meravellós i insospitat. El públic, però, donant mostres d'incapacitat per apreciar les manifestacions d'art de vanguardia, va protestar, i la cosa no va tirar endavant.

Després, ja la cinta al seu lloc, la del mig es remontava molt per sobre de les altres i els soldats, en passar d'una pantalla a l'altra, feien l'efecte que volaven com *ingravidos serafines*.

La projecció a la pantalla del mig es va acabar cinc minuts abans que les dels costats.

Una delícia.

* * *

Un bon exemplar d'aquestes noves que publiquen els diaris en la secció de coses de cinema:

«*Mary Pickford aprèn de fumar.*—Mary Pickford, amb motiu d'haver d'interpretar el principal paper de la pel·lícula

«*Coquette*» està aprenent de fumar. Hom diu que es dubta de si triomfarà en el seu propòsit, doncs no fa molts dies que foren tantes les cigarretes que es fumà, que acabà per marejar-se. Per altra part, a Douglas no li plau molt que la seva esposa fumi, i, a propòsit, s'afirma que la felicitat conjugal d'aquesta parella model, es veu força compromesa.»

Suposem que no voldran quedar curts i que dintre pocs dies publicaran una continuació així:

«*Els estralls del tabac.*—Mary Pickford ha assolit un nou èxit i ja fuma com un carreter. Ha abandonat l'ús de les cigarretes, per inofensives, i ara es dona als fàries. Per si els cigars no 'a satisfan prou, ja ha encarregat a Anglaterra una dotzena de pipes. Després de tenir molta paciència, en Douglas ha hagut d'abandonar la llar i demanar el divorci, al·legant que la seva muller fuma fins en el llit. Diu que els llençols estan

Dos moments tan interessants com emocionants, per no dir colpidors i aclaparadors, de l'obra mestra del mai prou fotogràfic Carpentier «*La sinfonia patètica*».

foradats com un *gruyère* i que ell, més de quatre vegades hagué d'utilitzar el vas de nit per a apagar-se el pijama. A l'advocat i testimonis que es personaren al domicili de Mary per tal de comprovar els fets, els hagueren de treure amb símptomes d'asfíxia, ocasionats per la fortor que escapaven les escupideres sobreixint de «burilles».)

* * *

S'anuncia la superproducció nacional *Caramelles*, feta per Miss Catalunya i Miss Paramount. Els galans joves que hi intervenen estan tips de fer *conquistes* pel Passeig de Gràcia i tenen uns aires de castigadors que engresquen.

Naturalment, esperem l'estrena per fer-hi la brometa corresponent.

* * *

A falta de coses més interessants, els redactors *hollywoodenses* dels setmanaris especialitzats s'entrenen portant les estadístiques dels malalts i els ferits que hi ha als hospitals i als estudis.

Les darreres notícies rebudes asseguren que en Richard Bartelmess té la grip, l'Eric von Stroheim també té la grip, la Laura La Plante pateix dels nervis, en Lew Cody ja acaba d'estar bo, la Mabel Normand ja ha passat la crisi de la seva malaltia, i la Bàrbara Worth amb una mica més es trenca la nou del coll per haver badat tot passant la porta d'una cambra que només tenia porta i no tenia cambra. Tot això serveix per donar pisto a les estrelles i fer propaganda.

Esperem que qualsevol dia intentaran sorprendre'ns amb la nova que la Maria Casajoana té un ronyó flotant o que el *pobrecito* Cumellas pateix de reuma.

* * *

Nosaltres:

—Què els sembla: ho diem o no ho diem allò dels acomodadors del «París»?

Un llegidor:

—No ho digui encara. Espera la setmana que ve.

Nosaltres:

—Transigim. Però que consti que no passarà de la setmana que ve.

París, Rialto

Pathè Cinema

Per al dilluns dia 29,
un espectacle de bon gust

Ladronzuela de amor

per LILIAN HARVEY i WERKER FUETTERER

El gran silencio

una nova producció de HENNY PORTEN

Dues pel·lícules
que refermaran
el prestigi de

Felicitem cordialment el formidable humorista que ha redactat els títols de la pel·lícula d'en Buster Keaton *El héroe del río* i li desitgem un feliç any nou.

Suposem que devia quedar descansat.

Hem rebut les primeres fotografies dels lectors fotogènics que volen prendre part en el concurs. Com que la majoria no s'avenen amb les bases que vàrem publicar, preguem a tots els lectors que, abans d'enviar el seu retrat, les lleixin detingudament.

Els no hi perdran res i nosaltres hi guanyarem.

CONTESTANT
LA SEVA ATENTA...

Z. H.—Ja hi és!

Mac Senet-Iva.—Té gràcia, però va al cove. Ho hem fet perquè n'hi hagi algun que distregui als altres.

Un espieta.—Santa innocència i sant candor! El meu fill del meu cor! Tan grandet i tan gamarús! I ja sap escriure a màquina!

R. C.—Espeterrant! Aquella manera de somriure irònicament des de dalt d'aquell aeroplà de cartró, és colpidora. Vostè, de tan fotogènic, arriba a trasbalsar. El dia que ens veiem capaços de filmar una pel·lícula imitant *Alas*, l'enviarem a cercar pel recader. De moment, aquell retratet el posarem en un *dije*, car sembla fet a mida. Irresistible! *Castigador!* *Tenorio* aviador!

J. S. F.—Agraïm els seus consells i li desitgem una eterna lluna de mel. Que sigui ben feliç!

To-ju.—Aquell Adolf Menjou, amb tot i conservar el bigotí, és afaitat. Els versos, no que no ho són, d'afaitats! Ja es veu, ja! Vostè, no es desanimi i vagi fent. En aquest món la qüestió és anar fent. És allò que es diu...

Bombi.—Que Déu li conservi les pretensions, li mantingui les il·lusions i, si pot ésser, li augmenti el *savoir faire*. El que envia, no pot anar ni com *amateur*. Segurament vostè es venjarà dient que els que no hi entenem som nosaltres, però... nosaltres tenim la paella pel mànec.

Del R.—Gràcies. Tenim uns capets que no endevinem de qui són. Si tingués l'amabilitat d'enviar-nos la llista amb els noms dels que no han aparegut, li ho agrairíem.

IMPRESOS COSTA: ASALTO, 45: BARCELONA

CINE
FEMINA

Gran augment
d'orquestra

Demés, la fina comèdia
El Eterno Femenino

Exit sense precedents
Tots els dies, la formidable producció

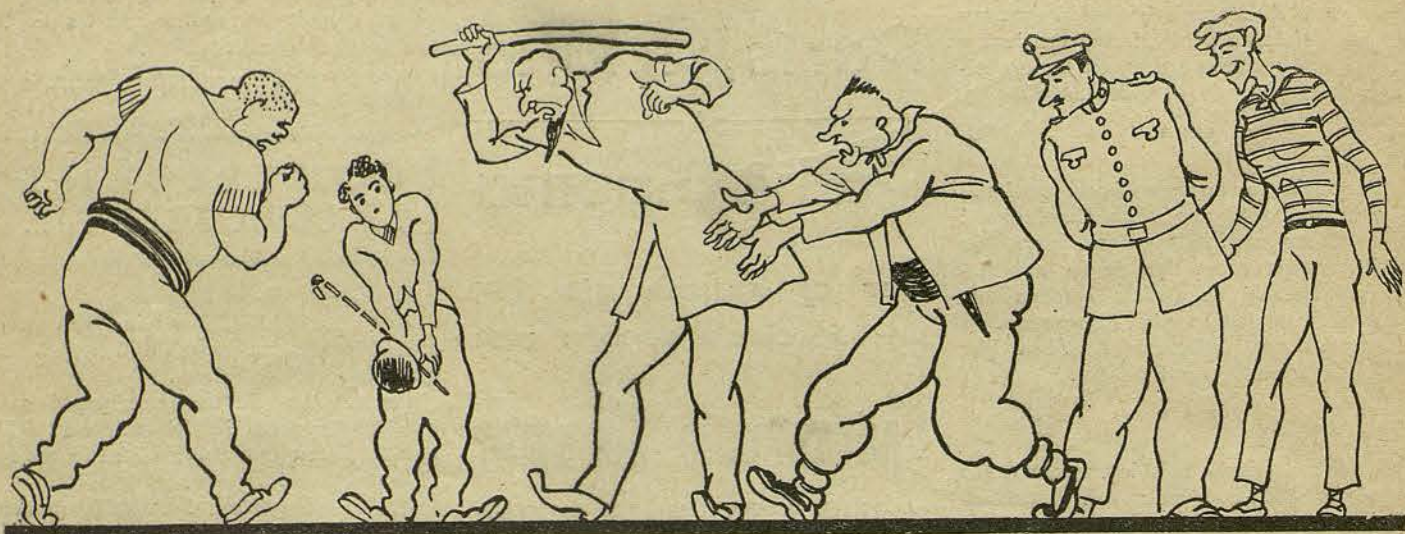
La pel·lícula de la temporada

PRINCIPAL PALACE

Adaptació musical
expressa per aquesta
grandiosa
producció

LA LLEI DEL CONTRAST

Tothom coneix aquell «truc» d'en Charlot, consistent en voltar-se de gent ben revinguda per a que així la seva figura quedi ben insignificant.

Si el dia de demà posa panxa, cosa molt natural, per companys de treball escollirà individus ben grassos, perquè el seu greix sembli poca cosa.

I quan sigui vell, perquè se'l vegi rejuenit, treballarà només que amb octogenaris per amunt.